

nutím tříleté promlčecí doby. Podle ustálené judikatury tohoto nejvyššího soudu (srovn. na př. rozh. čís. 2607, 3082, 3419, 5089, 5409, 7102 sb. n. s.) jest k tomu, by počala lhůta promlčecí běžeti, třeba takové znalosti škody, by vystačila k podání žaloby. Zde jest míti na mysli, že jde o zranění s trvalými následky, a správně bylo poukázáno k ustanovení § 1325 obč. zák. a § 406 c. ř. s. Nejde tu o občasná plnění jako při dávkách výměnkářských nebo při úrocích, nýbrž o škodu z úrazu s trvalými následky, o níž poškozená přirozeně věděla mnohem dříve než až za deset let po úrazu. Jest proto žaloba o náhradu škody podle § 1489 obč. zák. promlčena a nelze z této celkové škody vytrhnouti část bolestného a následků úrazu za poslední tři léta a tuto část, jež není samostatným celkem, uplatňovati žalobou po deseti letech po úrazu. I ostatní právní otázky posoudil odvolací soud zcela správně a jest proto dovolací důvod čís. 4 neopodstatněn.

Čís. 10746.

Jízdní kolo není věci vnesenou (§ 970 obč. zák.) podle zvyku lázeňskými hosty do lázní, jež nejsou zařízeny na úschovu kol.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, Rv II 112/31.)

Žalobci bylo za jeho pobytu v lázních žalované obce odcizeno kolo. Žalobě o náhradu škody proti obci procesní soud prvního stáda vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle třetího odstavce § 970 obč. zák. ručí majitelé lázeňských ústavů stejně jako hostinští za věci vnesené podle zvyku lázeňskými hosty do lázní. Za takovou věc nelze v souzeném případě pokládati jízdní kolo, ježto městské lázně, o něž jde, nejsou zařízeny na úschovu jízdních kol, což žalobce věděl, ano jest zjištěno, že mu pokladník, když ji žádal za úschovu kola, sdělila, že nemůže převzít kolo do úschovy, ježto nemá k tomu vhodné místnosti. Také plavčík, na něhož se žalobce obrátil se žádostí, by na kolo dohlédl, výslovně žalobci prohlásil, že za kolo neručí. Je nerozhodné, že lázeňští hosté přes to, že nebylo místností určených správou lázní pro úschovu kol, stavěli je na chodbě, neboť to činili na vlastní odpovědnost, tím spíše, když zřízenci je upozorňovali na to, že nepřijímají záruku za ztrátu kol. Podnikatel lázní ručí jen za věci, které obvyklým způsobem jsou lázeňskými hosty vneseny do lázní, tento předpoklad tu však schází a není proto žalobní nárok, pokud je založen na ustanovení § 970 obč. zák., odůvodněn. Žalobce nemůže se však s úspěchem dovolávati ani ručební povinnosti podnikatelovy podle § 1313 a) obč. zák., ježto vůbec netvrdil zavinění zaměstnanců žalované strany na ztrátě kola a ježto mezi stranami nedošlo k uzavření zvláštní schovací smlouvy.